

Til stk. 2

Det foreslås med stk. 2, at der skabes mulighed for, at fødevareministeren som led i bekæmpelsen af skadegørere kan fastsætte regler om registrering af biavlere samt om indberetning af oplysninger om placering af bifamilier.

Umiddelbart er det ikke hensigten at stille krav om en generel registrering af biavlere. Bestemmelsen tænkes i første omgang alene anvendt, hvis der konstateres, eller der er mistanke om, at der i et lokalområde er et massivt eller alvorligt angreb af skadegørere. I disse tilfælde kan det af hensyn til en effektiv bekæmpelse være nødvendigt at kende alle biavlere og placering af bistader i området.

Bestemmelsen kan endvidere være nødvendig for at opfylde inspektionsforpligtelser forud for eksport til tredjeland eller udførsel til en anden medlemsstat i EU, jf. Rådsdirektiv 92/65/EØF. Dette aktualiseres især, hvis strukturen inden for biavl ændres væsentligt, og eksportmuligheder for bier, herunder bidroninger, øges.

Opstår behovet for registrering, vil oplysninger, som biavleren allerede har indberettet til andre myndigheder, i videst muligt omfang blive genanvendt. Der tænkes her især på oplysninger, der indberettes til Fødevarestyrelsen i henhold til fødevarelovgivningen.

Det er hensigten, at det kommende rådgivende udvalg vil blive hørt i forbindelse med den konkrete udmøntning af bestemmelserne, hvis en registrering af biavlere bliver nødvendig.

Efter persondatalovens § 29, stk. 1, skal biavleren oplyses om, at Fødevareministeriet genanvender oplysningerne. Biavleren skal gøres bekendt med formålet med genanvendelsen og andre oplysninger, som er relevante for biavleren. F.eks. hvilke oplysninger, der er tale om, og hvorledes biavleren kan gøre sig bekendt hermed og eventuelt berigtige oplysningerne.

Der er ikke tale om samkøring af oplysninger i kontroløjemed, men alene tale om genanvendelse af oplysninger, som biavleren allerede har indberettet.

*Til § 6**Til stk. 1*

Efter forslaget til § 6, stk. 1, vil der som hidtil kunne ydes erstatning for økonomiske tab i forbindelse med foranstaltninger, der iværksættes som led i offentlig bekæmpelse af skadegørere.

Af bekendtgørelse om sygdomme hos honningbier som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 923 af 13. september 2004 fremgår det, at den offentlige bekæmpelse i dag omfatter ondartet bipest, *Tropilaelaps*-midten, den lille stadebille og stenynge. Det har hidtil

alene været angreb af ondartet bipest, der har resulteret i erstatning fra det offentlige.

Efter forslaget vil der som hidtil kunne udbetales erstatning for bifamilier, der tilintetgøres. Herudover vil der i visse tilfælde kunne ydes erstatning i forbindelse med behandling af bier, der er angrebet af skadegørere. Dette er tilfældet ved bekæmpelse af ondartet bipest. Ved svage angreb, kan det således være hensigtsmæssigt at forsøge behandling med såkaldt "dobbelts omsætning" i stedet for at tilintetgøre bifamilier. Ved denne behandling mister avleren helt eller delvist honningudbyttet i den pågældende sæson, men beholder sine bier.

Det beror på et konkret skøn, hvilken behandling der er nødvendig og tilstrækkelig. Skønnet skal foretages af biinspektøren efter klare faglige kriterier og instruktioner udviklet af Danmarks JordbrugsForskning.

For at sikre, at biavleren anmelder et eventuelt angreb af bipest på et så tidligt tidspunkt som muligt, foreslås det, at der som hidtil kan ydes en erstatning i de tilfælde, hvor bistaderne behandles for angrebet.

De skadegørere, der er omfattet af den offentlige bekæmpelse, vil som hidtil blive fastsat i bekendtgørelse på grundlag af en faglig vurdering af skadegørernes indvirkning på biavl og herunder smitterisiko og dødelighed hos bierne.

For at kunne iværksætte en effektiv bekæmpelse af skadegørere, er det nødvendigt, at biavleren hurtigst muligt anmelder sin mistanke om udbrud eller angreb. Muligheden for at få erstatning har traditionelt været set som et bidrag til at motivere de berørte biavlere til at anmelde og i øvrigt medvirke positivt både ved diagnosticering og bekæmpelse af alvorlige angreb og udbrud. Anmeldelse er afgørende for at en hurtig reaktion overfor angreb omfattet af den offentlige bekæmpelse kan finde sted, og den samfundsmæssige interesse i at begrænse smittespredning kan tilgodeses.

Retten til erstatning mistes, hvis biavleren selv har været skyld i, at bifamilien er blevet smittet, ligesom erstatningen kan nedsættes, hvis vedkommende ikke har søgt at begrænse skaden.

Til stk. 2

Fødevareministeren vil i medfør af forslaget til stk. 2 kunne fastsætte regler om beregning af erstatningen og om udbetaling heraf.

Den erstatning, der udbetales med hjemmel i den gældende lovs § 13, stk. 2, udgør 77 kr. pr. omsatte familie og 183 kr. pr. dræbte familie. Erstatningen, der oprindeligt var fastsat på basis af Danmarks Biavler-